

Sygn. akt VI KZ 3/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie radcy prawnego **D. N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 maja 2016 r.

zażalenia obwinionego na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych

z dnia 7 stycznia 2016 r., odmawiającego przyjęcia kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych z dnia 15 listopada 2015 r.

postanowił:

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

W dniu 27 listopada 2015 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych wpłynęło pismo zatytułowane: „kasacja” od orzeczenia tego Sądu z dnia 15 listopada 2015 r., sygn. akt WO .../15, którego autorem miał być rzekomo obrońca obwinionego - radca prawny A. B. Z uwagi na braki formalne kasacji tj. jej niepodpisanie oraz brak upoważnienia do obrony dla A. B., Przewodniczący WSD wydał zarządzenie z dnia 4 grudnia 2015 r., w którym wezwał go do uzupełnienia ww. braków kasacji w trybie przewidzianym w art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 u.r.p. Odpis zarządzenia doręczono jedynie rzekomemu obrońcy obwinionego, a nie samemu obwinionemu.

Pismem z dnia 17 grudnia 2015 r. (k. 134) radca prawny A. B. poinformował Wyższy Sąd Dyscyplinarny, że nie uzyskał pełnomocnictwa do reprezentowania w niniejszej sprawie D. N. i poprosił o kierowanie wszelkiej korespondencji na adres obwinionego. W dniu 7 stycznia 2016 r. Przewodniczący WSD wydał zarządzenie o odmowie przyjęcia „kasacji”, które zostało doręczone również wyłącznie radcy prawnemu A. B. Swoją decyzję z niezrozumiałych względów powtórzył w dniu 27 stycznia 2016 r. z tym, że wówczas odpis tego zarządzenia doręczono zarówno radcy prawnemu A. B., jak i samemu obwinionemu – D. N.

Od zarządzenia Przewodniczącego WSD z dnia 7 stycznia 2016 r. D. N. wniósł zażalenie, w którym podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 128 § 2 k.p.k. art. 132 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ § 1 pkt 1 u.r.p. i art. 83 § 1 k.p.k., art. 84 § 1 k.p.k. w zw. z art. 83 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ § 1 pkt 1 u.r.p. oraz art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ § 1 pkt 1 u.r.p., mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia. W przekonaniu skarżącego polegała ona na wadliwym doręczeniu stronie odpisu zarządzenia wzywającego do uzupełnienia braków formalnych kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.p.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym wobec radców prawnych (art. 74¹ pkt 1 u.r.p.), jeżeli pismo nie odpowiada wymogom formalnym, przewidzianym w art. 119 k.p.k. lub w przepisach szczególnych, a brak jest tego rodzaju, że pismo nie może otrzymać biegu, albo brak polega na niezłożeniu upoważnienia do podjęcia czynności procesowej, wzywa się osobę, od której pismo pochodzi, do usunięcia braku w terminie 7 dni. Wobec tego, że pismo zatytułowane: „kasacja” nie zostało podpisane przez wskazywanego w nim obrońcę obwinionego, nie było podstaw, aby wezwanie do uzupełnienia braków kierować do wskazanego w tym piśmie radcy prawnego. Wobec takiego braku uwadze Przewodniczącego WSD nie powinno umknąć to, że korespondencję z „kasacją” wysłano z B., gdzie zawód

radcy prawnego wykonuje obwiniony, a nie z K., gdzie kancelarię prowadzi wskazywany we wspomnianym piśmie radca prawny A. B. (zob. k. 130).

Wszystko to prowadzi do uznania, że wezwanie do uzupełnienia braku formalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia powinno zostać doręczone obwinionemu. Ewidentnym potwierdzeniem prawidłowości tego stanowiska było pismo od radcy prawnego A. B. z dnia 17 grudnia 2015 r. (k. 134), w którym informuje on, że nie uzyskał pełnomocnictwa do reprezentowania w sprawie obwinionego D. N. i prosi o kierowanie wszelkiej korespondencji na adres obwinionego. Pismo to wpłynęło do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 21 grudnia 2015 r., a zatem Przewodniczący WSD, podejmując decyzję w kwestii przyjęcia kasacji w dniu 7 stycznia 2016 r., powinien był oraz mógł mieć je na względzie i wezwać w trybie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p. obwinionego D. N. do uzupełnienia braku formalnego wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Zaniechanie takiej czynności i wydanie przedwczesnej decyzji o odmowie przyjęcia kasacji stanowiło rażące naruszenie art. 120 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p., co implikowało potrzebę jego uchylenia. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy zatem wezwać obwinionego do uzupełnienia braku formalnego kasacji i w zależności od postawy D. N. w tym zakresie rozstrzygnąć o przyjęciu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Na koniec należy jeszcze zauważyć, że wobec wydania przez Przewodniczącego WSD zarządzenia z dnia 7 stycznia 2016 r. o odmowie przyjęcia kasacji, późniejsze zarządzenie z dnia 27 stycznia 2016 r. o tej samej treści należało uznać za akt nieistniejący jako odnoszący się do kwestii już rozstrzygniętej, a wobec tego zażalenie na to zarządzenie potraktowano jak uzupełnienie zażalenia na zarządzenie z dnia 7 stycznia 2016 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.